

Agatha Christie

Furtul bijuteriilor de la Grand Metropolitan

— Poirot, i-am spus, o schimbare de aer ți-ar prinde bine.

— Crezi, mon ami?

— Sunt sigur.

— Ei, ei, asta înseamnă că totu-i aranjat, zâmbi el.

— Vii?

— Unde intenționezi să mă duci?

— Brighton. De fapt, un prieten din City m-a ajutat să fac o tranzacție foarte bună, așa că mă mănâncă palma să cheltui niște bani, cum se spune. Cred că un sfârșit de săptămână la Grand Metropolitan ne-ar prinde de minune.

— Îți mulțumesc, primesc cu multă plăcere. Ai suflet bun că te gândești la un om bătrân. Și un suflet bun valorează, în fond, tot atât de mult cât și micile celule cenușii. Da, da, pe cel ce-ți vorbește acum îl paște pericolul să uite câteodată lucrul ăsta.

Nu i-am savurat substratul. Mi se pare că Poirot e uneori înclinat să-mi subestimeze capacitățile intelectuale. Dar bucuria sa era atât de evidentă că am lăsat la o parte supărarea.

— Atunci s-a făcut, i-am zis în grabă.

Sâmbătă seara cinam la Grand Metropolitan, în mijlocul unei mulțimi zgomotoase. Toată lumea, cu mic cu mare, părea să

se fi deplasat la Brighton. Rochiile erau admirabile, bijuteriile –purtate uneori din dorința de a le etala decât din bun gust – erau magnifice.

— Hâm, frumoasă priveliște, n-am ce zice! Murmură Poirot. E un loc pentru îmbogățirii de peste noapte, nu-i așa, Hastings?

— Se prea poate. Dar să sperăm că nu toate poartă amprenta speculanților.

Poirot privi în jur visător.

— Când văd așa de multe bijuterii regret că nu mi-am pus capul la contribuție pentru comiterea de jafuri și am optat pentru depistarea lor. Ce ocazie splendidă pentru un mare borfaș! Privește, Hastings, femeia aceea solidă de lângă coloană. E, cum s-ar spune, îmbrăcată de sus până jos în pietre prețioase.

M-am uitat în direcția arătată.

— Dar e doamna Opalsen! Am exclamat.

— O cunoști?

— Oarecum. Soțul e un agent de schimb care s-a îmbogățit de pe urma recentului boom petrolier.

După cină ne-am întâlnit în hol cu familia Opalsen și l-am prezentat pe Poirot. Am stat de vorbă câteva minute și am servit cafeaua împreună.

Poirot și-a exprimat admirația față de unele dintre cele mai scumpe pietre prețioase etalate pe decolteul generos al doamnei și aceasta s-a înviorat de îndată.

— Este hobby-ul meu de căpătâi, domnule Poirot. Pur și simplu ador bijuteriile. Ed îmi cunoaște slăbiciunea și, ori de câte ori afacerile îi merg bine, îmi aduce ceva nou. Vă interesează nestematele?

— Am avut mult de-a face cu ele, madame. Profesiunea mi-a permis să cunosc unele dintre cele mai faimoase bijuterii din lume.

A continuat să povestească, folosind discret pseudonime, odiseea bijuteriilor de valoare istorică ale unei case domnitoare și doamna Opalsen l-a ascultat cu răsuflarea tăiată.

— Ei, acum! Exclamă ea, când Poirot termină. Parcă ar fi ca într-o piesă! Știți, am niște perle care au povestea lor. Se pare că este considerat unul dintre cele mai rafinate coliere din lume –perlele sunt atât de frumos potrivite și de o culoare perfectă. Trebuie neapărat să urc să le aduc!

— O, doamnă, protestă Poirot. Sunteți prea amabilă, vă rog nu vă deranjați!

— Dar vreau să vi-l arăt.

Doamna cea planturoasă își croi urgent drum spre lift. Soțul, care vorbea cu mine, îl privi întrebător pe Poirot.

— Doamna, soția dumneavoastră, este așa de amabilă încât a insistat să-mi arate șiragul de perle.

— A, perlele! Opalsen zâmbi în felul lui satisfăcut. Da, merită văzute. M-au costat o avere. Sunt bani bine plasați; i-aș putea recupera de pe ele oricând... poate chiar cu un câștig. Aș mai cumpăra, dacă lucrurile merg bine ca acum. E al dracului de greu să faci rost de bani în City. Și cu infernala asta de taxă pe profit! Trăncănea, înfundându-se în termeni tehnici pe care nu-i pricepeam.

A fost întrerupt de un băiat de la hotel care se apropie și-i șopti ceva la ureche.

— Poftim? Ce? Vin imediat! Nu i s-a făcut rău, nu? Scuzați-mă, domnilor!

Plecă în grabă. Poirot se rezemă de spetează și-și aprinse o țigară mică rusească. Apoi, cu grijă, meticolos, aranjă ceștile goale de cafea în șir și zâmbi radios.

Minutele treceau. Soții Opalsen nu s-au întors.

— Curios, am remarcat, în cele din urmă. Mă întreb dacă mai vin.

Poirot își urmărea rotocoalele de fum și spuse melancolic:

— Nu se mai întorc.

— De ce?

— Deoarece, prietene, s-a întâmplat ceva.

— Ce anume? De unde știi?

Zâmbea.

— Acum câteva minute, directorul a ieșit precipitat din birou și a fugit sus. Era foarte agitat. Liftierul discută aprins cu unul

dintre camerişti. Beculeţul liftului s-a aprins de trei ori, dar lui nu-i pasă. În al treilea rând, chiar şi ospătarii sunt distraiţi şi ca să faci un chelner distraiţi... Poirot dădu din cap cu aerul că ar fi sfârşitul lumii. Afacerea trebuie să fie extrem de gravă. Exact cum mi-am închipuit! A sosit şi poliţia!

Doi bărbaţi tocmai intraseră în hotel – unul în uniformă, celălalt în haine civile. I se adresară unui camerist, care i-a condus imediat sus. După câteva minute, acelaşi băiat apărură şi se apropie de masa noastră.

— Cu omagiile domnului Opalsen, aţi binevoi să urcaţi?

Poirot sări sprinten în picioare. S-ar fi zis că aştepta să fie chemat. L-am urmat urgent.

Camerele familiei Opalsen se aflau la primul etaj. Cameristul bătu la uşă, se retrase şi noi am răspuns invitaţiei: „Intră!” Ni s-a înfăţişat o scenă stranie. Camera era dormitorul doamnei Opalsen şi în mijlocul acestuia, prăbuşită într-un fotoliu, se afla ea însăşi plângând cu sughiţuri. Aveai ce vedea: lacrimile îşi făceau vaduri adânci prin stratul de pudră cu care tenul ei era literalmente tapetat. Domnul Opalsen patrula furios. Cei doi tipi de la poliţie rămăseseră în centrul încăperii, unul cu un carnetel în mână. O cameristă, înfricoşată de moarte, stătea lipită de şemineu şi, în partea cealaltă a odăii, o franţuzoaică, evident servitoarea doamnei Opalsen, plângea şi-şi frângea mâinile, trădând tot atâta supărare cât şi stăpâna.

În acest infern, Poirot păşi calm şi surăzător. De îndată, cu o agilitate surprinzătoare pentru masivitatea ei, doamna Opalsen îi sări în întâmpinare.

— Ei acum! Ed poate spune ce vrea, dar eu mă încred în noroc, pe cuvânt! Aşa a fost scris: să vă întâlnesc exact în seara asta şi sunt convinsă că, dacă dumneavoastră nu-mi puteţi găsi perlele, atunci nimeni altcineva nu va fi în stare.

— Vă rog să vă liniştiţi, madame. Poirot îi mângâia mâna, încercând să-i aline durerea. Fiţi sigură că totul se va termina cu bine. Hercule Poirot vă va ajuta!

Domnul Opalsen i se adresă inspectorului de poliţie:

— Aveţi ceva de obiectat dacă... apelez la acest domn?

— Nici vorbă, sir, răspunse cel în civil, cu o indiferenţă

totală. Poate că acum doamna se simte mai bine și ne va pune la curent cu cele întâmplate.

Doamna Opalsen se uită neajutorată la Poirot care o conduse înapoi la fotoliu.

— Așezați-vă, madame, și povestiți-ne toată afacerea, fără să vă agitați!

Îndemnată astfel, doamna Opalsen se șterse la ochi, alintându-se, și începu:

— Am urcat după cină să iau perlele și să i le duc domnului Poirot aici de față să le vadă. Camerista și Célestine erau, ca de obicei, amândouă în cameră...

— Scuzați-mă, madame, dar ce înțelegeți prin „ca de obicei”?

Dădu explicații domnul Opalsen:

— Am stabilit drept regulă ca nimeni să nu intre în camera asta decât în prezența Célestinei, servitoarea. Camerista face ordine dimineața și Célestine e de față și mai vine după cină pentru a pregăti paturile, în aceleași condiții, altfel nu pătrunde niciodată aici.

— Așa cum vă spuneam, continuă doamna Opalsen, am urcat. M-am dus la sertarul de-acolo –arătă spre sertarul de jos din dreapta a mesei de toaletă –mi-am scos caseta cu bijuterii și am descuiat-o. Părea neatinsă... dar perlele dispăruseră!

Inspectorul nota conștiincios.

— Când le-ați văzut ultima oară? Întrebă el.

— Erau înăuntru când m-am dus la cină.

— Sunteți sigură?

— Absolut. Nu mă hotărâsem dacă să le pun sau nu, dar, în cele din urmă, am optat pentru smaralde și le-am așezat la loc în casetă.

— Cine a încuiat caseta?

— Eu. Port cheia pe un lanț de la gât. O scoase și ne-o arătă. Inspectorul o examinează și ridică din umeri.

— Hoțul ar fi putut avea un duplicat al cheii. Un fleac! Încuietoarea e destul de simplă. Ce ați făcut după ce ați închis caseta?

— Am pus-o la loc, în sertarul de jos, acolo unde o țin

întotdeauna.

— Ați lăsat sertarul deschis?

— Da, femeia mea rămâne în cameră până urc, așa că nu-i nevoie să-l încui.

Inspectorul se încruntă.

— Să înțeleg că bijuteriile erau acolo când v-ați dus la cină și că, în tot acest răstimp, servitoarea nu a părăsit camera?

Deodată, ca și cum abia atunci realiza situația disperată în care se afla, Célestine scoase un țipăt și se îndreptă spre Poirot, turuindu-i într-o franceză incoerentă.

Insinuarea era infamă! Cum să fie ea suspectată că și-a jefuit stăpâna? Cei de la poliție erau de o stupiditate incredibilă! Dar monsieur care era francez...

— Belgian, o corectă Poirot, dar Célestine nu-i dădu nici o atenție.

Monsieur nu o să permită să fie acuzată pe nedrept, în vreme ce camerista aia nenorocită va scăpa basma curată. O antipatizase de la început –individă aia roșie la față, cu tupeu, o hoată înăscută. Spusese de la început că nu i se pare cinstită. Și o supraveghease îndeaproape, ori de câte ori deretica prin camera doamnei! Idioții ăia de polițiști să facă bine s-o percheziționeze și n-ar fi de mirare dacă ar găsi perlele la ea!

Deși Célestine turuise într-o franceză virulentă, din mulțimea de gesturi pe care le făcea, camerista a dedus parțial că o incrimina. Se înroși de furie.

— Dacă străina susține că eu am luat perlele, atunci minte, declară ea cu aprindere. Nici măcar nu le-am văzut.

— Căutați-le la ea! Strigă cealaltă. Le veți găsi, așa cum vă spun!

— Auzi, ești o mincinoasă, spuse camerista, îndreptându-se spre ea. Tu le-ai furat și vrei să dai vina pe mine! Eu am fost în cameră doar trei minute până să vină doamna sus, pe când tu stai aici tot timpul, ca o pisică la pândă.

Inspectorul se uită întrebător spre Célestine:

— E adevărat? N-ați părăsit camera deloc?

— De fapt n-am lăsat-o singură, recunosc supărată aceasta,

doar m-am dus până-n camera mea, pe ușa de aici, de două ori, o dată după un mosorel de ață, a doua oară, după foarfecă. Atunci trebuie s-o fi făcut!

— N-ai ieșit nici o clipă, o contrazise camerista furioasă. Ai dat o fugă până alături și hop, înapoi. M-aș bucura să mă percheziționeze poliția. Nu mi-e teamă!

În momentul acesta se auzi o bătaie în ușă. Se duse inspectorul și se luminează la față, când văzu cine era.

— Ați sosit la timp! Am trimis după una dintre femeile de la noi, care te poate percheziționa și iat-o! Dacă nu vă supărați, treceți în camera de-alături!

Se uită după camerista care trecu pragul, dând sfidător din cap, cu femeia după ea.

Franțuzaica se aruncase pe un scaun și plângea. Poirot privea camera, a cărei schiță am desenat-o:

— Unde dă ușa asta? Întrebă el, arătând spre cea de lângă fereastră.

— În camera de alături, cred, spuse inspectorul, are oricum zăvorul tras pe partea asta.

Poirot se duse la ea, o încercă, trase zăvorul, apoi îl închise la loc.

— E un zăvor și pe partea cealaltă, remarcă el. Deci, asta o scoate din cauză.

Se îndreptă spre ferestre, examinându-le pe rând.

— Iar nimic. N-are nici măcar balcon.

— Chiar dacă ar fi fost, spuse impacientat inspectorul nu știu la ce ne-ar fi folosit, dacă servitoarea n-a ieșit deloc din cameră.

— Évidemment, răspunse netulburat Poirot. Așa cum a spus mademoiselle, ea n-a părăsit camera...

A fost întrerupt de revenirea cameristei și a femeii de la poliție:

— Nimic, anunță aceasta laconic.

— Bineînțeles că nu, spuse mândră camerista. Și franțuzaicei ăsteia ar trebui să-i fie rușine că acuză o fată cinstită.

— Hai, hai, fetițo, e-n regulă, spuse inspectorul, deschizând

ușa. Nimeni nu te suspectează. Poți să pleci să-ți vezi de treabă!

Camerista se retrase nu prea bucuroasă:

— O percheziționați și pe ea? Întrebă, arătând spre Célestine.

— Da, da! Închise ușa și răsuci cheia în broască.

Célestine se duse și ea cu însoțitoarea în camera de alături. După câteva minute se înapoiară. Nu se găsisese nimic asupra ei.

Inspectorul deveni și mai grav.

— Mă tem că n-am încotro, trebuie să vă cer să mă însoțiți, domnișoară. Se adresează doamnei Opalsen. Îmi pare rău, doamnă, dar toate faptele o incriminează. Dacă nu le are asupra sa, atunci sunt ascunse undeva, în cameră.

Célestine scoase un țipăt ascuțit și se agăță de brațul lui Poirot. Acesta se aplecă și-i șopti fetei ceva la ureche, îl privi plină de neîncredere.

— Si, si, mon enfant –te asigur că e mai bine să nu te opui. Apoi se întoarse spre inspector. Permiteți, monsieur? O mică experiență... numai pentru pura mea curiozitate.

— Depinde despre ce este vorba, răspunse ofițerul de poliție, nu prea încântat.

Poirot i se adresează din nou Célestinei:

— Ne-ați spus că v-ați dus în camera proprie să luați un mosorel de ață. Unde era?

— Pe scrin, monsieur.

— Și foarfeca?

— Tot acolo.

— V-ar deranja, mademoiselle, să repetați aceste două acțiuni? Ziceți că stăteți aici cu lucrul de mână, așa-i?

Célestine se așeză și apoi, la un semn al lui Poirot, se ridică, trecu în camera învecinată, apucă un obiect de pe scrin și se întoarse.

Poirot i-a urmărit mișcările și, în același timp, și-a consultat ceasul său cât o ridiche mare.

— Încă o dată, vă rog, mademoiselle!

După a doua încercare, își notă ceva în carnețel și-și puse ceasul în buzunar.

— Mulțumesc, mademoiselle. Și dumneavoastră, monsieur – se înclină spre inspector – pentru bunăvoință.

Inspectorul păru oarecum mișcat de această politețe exagerată. Célestine plecă plângând amarnic, însoțită de cea care o percheziționase și de bărbatul îmbrăcat civil.

Apoi, cerându-i scuze doamnei Opalsen, inspectorul se apucă de treabă, răscolind camera. Trase sertarele, deschise șifonierul, dădu patul peste cap, cercetă toată dușumeaua. Domnul Opalsen îl privea sceptic.

— Chiar credeți că o să le găsiți?

— Da, domnule. E logic. Nu a avut timp să le scoată din odaie. Faptul că stăpâna a descoperit așa de repede lipsa lor i-a dejucat planurile. Da, trebuie să fie neapărat aici. Una dintre fete trebuie să le fi ascuns... și e puțin probabil s-o fi făcut camerista.

— Mai mult decât improbabil... e imposibil! Spuse Poirot liniștit.

— Poftim? Întrebă inspectorul.

Poirot zâmbi modest.

— O să vă demonstrez. Hastings, prietene, ține ceasul meu... cu grijă. Este o amintire de familie! Tocmai am cronometrat-o pe mademoiselle –prima dată, a lipsit douăsprezece secunde din cameră, a doua oară, cincisprezece. Acum luați aminte la ceea ce am să fac! Doamnă, aveți bunătatea să-mi dați cheia de la casetă? Mulțumesc! Prietenul meu, Hastings, va fi așa de amabil să spună: „Pornește!”

— Pornește!

Cu o iuțea aproape de necrezut, Poirot trase sertarul de la masa de toaletă, scoase caseta cu bijuterii, introduse cheia, o deschise, alege o bijuterie, puse capacul, o închise și o așeză în sertar pe care-l împinse la loc. Se mișcase ca argintul viu.

— Ei bine, mon ami? Mă întrebă gâfâind.

— Patruzeci și șase de secunde, răspunsei.

— Vedeți? Se uită, în jur, la toți. Camerista nu ar fi avut timp nici măcar să sustragă colierul, dar să-l mai și ascundă.

— Atunci, vina cade asupra servitoarei, conchise inspectorul cu satisfacție și își relua căutările. Trecu în odaia învecinată.

Poirot stătea pe gânduri încruntat. Deodată, i se adresă domnului Opalsen:

— Colierul era, fără îndoială, asigurat!

Domnul Opalsen se arătă ușor surprins.

— Da, spuse ezitând, așa e!

— Dar ce contează? Intervenii doamna Opalsen, înlăcrimată. Vreau înapoi colierul meu. Este un unicat. Banii n-au aceeași valoare.

— Vă înțeleg, madame, o liniști Poirot. Vă înțeleg cum nu se poate de bine. Pentru o femeie, sentimentul e totul, nu-i așa? Dar, monsieur, care nu e de o sensibilitate atât de profundă, va găsi, fără doar și poate, o oarecare consolare în banii de pe asigurare.

— Evident, evident, rosti domnul Opalsen, nu prea sigur de sine. Și totuși...

A fost întrerupt de. Strigătul de triumf al inspectorului.

Acesta apărui bălăbănind ceva între degete.

Cu o exclamație de fericire, doamna Opalsen se ridică din fotoliu. Era o cu totul altă femeie.

— O, o, colierul meu!

Îl strânse la piept cu amândouă mâinile. Ne-am adunat în jurul ei.

— Unde a fost? Întrebă Opalsen.

— În patul servitoarei. Printre arcurile dormezei. Le-a furat și le-a ascuns acolo, înainte de sosirea cameristei.

— Îmi permiteți, madame? O rugă blând Poirot. Luă colierul, îl examinează îndeaproape, apoi i-l returnă cu o înclinare a capului.

— Mă tem, doamnă, că va trebui să-l lăsați în custodia noastră, deocamdată, spuse inspectorul. Avem nevoie de el pentru inculparea împriinatei. Vă va fi returnat cât de curând posibil.

Domnul Opalsen se încruntă.

— E necesar?

— Mă tem că da, domnule, e doar o formalitate.

— N-are decât să-l ia, Ed! Strigă soția. E mai în siguranță la ei. N-aș mai putea închide un ochi, gândindu-mă că cineva

încearcă să pună mâna pe el. Nenorocita aia de fată! Nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva din partea ei!

— Lasă, lasă, dragă, nu te ambala așa!

Am simțit o ușoară apăsare pe brațul meu. Era Poirot.

— Putem să ne retragem, prietene? Nu mai e nevoie de serviciile noastre.

Totuși, când ne-am trezit afară, ezită și apoi, spre marea mea surpriză, remarcă:

— Tare aș vrea să văd camera de-alături.

Ușa era deschisă, așa că am intrat. Camera era mare, pentru două persoane, neocupată. Praf se vedea pretutindeni și susceptibilul meu prieten făcu o grimasă, când desenă cu degetul un pătrat în praful de pe masa de lângă fereastră.

— Serviciul lasă de dorit, observă el sec.

Se uita pe fereastră pierdut în gânduri și părea cufundat într-o adâncă retrospectivă.

— Ei? L-am întrebat nerăbdător. De ce am intrat aici?

Tresări.

— Je vous demande pardon, mon ami Doream să văd dacă ușa era într-adevăr zăvorâtă și pe partea asta.

— Bine, am zis, inspectând ușa care comunica cu camera din care tocmai ieșiserăm, dar e zăvorâtă!

Poirot dădu din cap. Încă se mai gândea.

— Oricum, am continuat, ce mai contează? Cazul a fost elucidat. Aș fi vrut să ai șansa de a te distinge prin ceva. Dar a fost un caz pe care nici idiotul ăla îngâmfat de inspector nu-l putea rata.

Poirot clătină din cap.

— Prietene, cazul nu e elucidat și nu va fi până când nu aflăm cine a furat perlele.

— Dar servitoarea le-a furat!

— De ce susții asta?

— Dar... am bolborosit eu, au fost găsite... de fapt, în dormea ei.

— Ta, ta, ta! Făcu Poirot nemulțumit. Alea nu erau perle!

— Poftim?

— Imitații, mon ami.

Mi se tăie răsuflarea. Poirot zâmbea cu condescendență.

— Dragul nostru inspector nu se pricepe, evident, deloc la bijuterii. Dar curând o să fie o mare harababură!

— Haide! Am strigat, trăgându-l de braț.

— Unde?

— Trebuie să spunem de îndată familiei Opalsen.

— Nu cred.

— Dar biata femeie...

— Eh bien, biata aia femeie, cum îi spui tu, va dormi mai bine la noapte, crezând că bijuteriile ei se află în siguranță.

— Dar hoțul poate să fugă cu ele!

— De obicei, prietene, vorbești fără să te gândești. De unde știi că perlele pe care doamna Opalsen le-a închis cu atâta grijă, înainte de cină, nu erau cele false și că jaful nu s-a petrecut mult mai demult?

— Ei! Am exclamat consternat.

— Da, da! Făcu Poirot, radiind de plăcere. O luăm de la capăt!

Părăsi camera, se opri o clipă ca să se hotărască și se îndreptă spre capătul coridorului, rămânând în dreptul încăperii, unde se strâneau cameristele și cameristii de la etajul respectiv. Camerista cu care avusesem de-a face părea să fi ajuns centrul atenției, povestind ce pățise unor persoane care-i țineau partea. Se opri în mijlocul unei fraze. Poirot se înclină cu obișnuita-i politețe.

— Scuzați că vă deranjez, dar v-aș rămâne îndatorat, dacă mi-ați deschide ușa de la camera domnului Opalsen.

Femeia se ridică binevoitoare și ne întoarserăm pe coridor. Camera domnului Opalsen se afla pe partea opusă, față în față cu cea a soției. Camerista o descuie cu cheia de serviciu și intrarăm.

Când voi să plece, Poirot o reținu:

— Un moment, ai văzut printre obiectele domnului Opalsen un cartonaș ca acesta?

Scoase unul alb, simplu, cam lucios și puțin obișnuit ca înfățișare. Femeia îl luă și-l cercetă cu grijă.

— Nu, domnule, nu cred. Dar, de fapt, cameristul are mai

mult de-a face cu odăile domnilor.

— Da, înțeleg, mulțumesc.

Poirot își luă cartonașul, femeia plecă și el stătu o clipă pe gânduri. Apoi dădu scurt din cap.

— Te rog, Hastings, sună de trei ori pentru camerist.

L-am ascultat, mort de curiozitate. Între timp, Poirot deșertase coșul de hârtii pe dușumea și-i cerceta conținutul.

Apăru un camerist. Poirot îl întreabă același lucru, înmânându-i cartonașul pentru a-l examina. Primi același răspuns. Nu văzuse niciodată așa ceva printre obiectele personale ale domnului Opalsen. Poirot îi mulțumi și acesta se retrase cu greutate, cu ochii ațintiți la coșul deșertat și la gunoaiile de pe jos. Nu mai auzi remarca rostită pe un ton meditativ de Poirot, care netezea hârtiile mototolite:

— Colierul era asigurat pentru o sumă enormă...

— Poirot, am exclamat, înțeleg...

— Nu înțelegi nimic, amice, mi-o reteză scurt. Ca de obicei, absolut nimic! Incredibil... dar iată! Să ne întoarcem în camerele noastre!

Am făcut întocmai, în tăcere. Odată ajunși, spre uimirea mea, Poirot se schimbă de urgență.

— La noapte mă duc la Londra, îmi explică. Este neapărat necesar.

— Chiar așa?

— Absolut! Munca adevărată, cea a creierului (ah, celulele alea mici cenușii formidabile!), am dus-o la bun sfârșit. Am nevoie de confirmare. O s-o găsesc! Imposibil să-l păcălește pe Hercule Poirot!

— O s-o zbârcești într-o zi! I-am zis, cam dezgustat de atâta vanitate.

— Te rog nu te supăra, mon ami, mă bazez pe tine să-mi faci un serviciu... din prietenie.

— Desigur, am consimțit imediat, cam jenat de aerul meu morocănos. Despre ce e vorba?

— Mâneca hainei pe care am scos-o... ești bun s-o perii? Vezi, niște praf s-a depus pe ea. Fără îndoială ai văzut cum mi-am trecut degetul pe marginea sertarului de la masa de

toaletă?

— Nu, n-am văzut!

— Ar trebui să-mi observi toate mișcărilor, prietene. Așa, m-am murdărit de praf pe deget și, fiind puțin cam surescit, mi s-a luat și pe mână – o scăpare de neiertat... o abatere de la toate principiile mele.

— De ce praf tot vorbești? L-am întrebat, prea puțin interesat de principiile lui Poirot.

— Nu e otrava familiei Borgia, replică Poirot, făcând cu ochiul. Simt cum imaginația ta își ia zborul. Nu, așa zice că e piatră de Briançon.

— Piatră de Briançon?

— Da, dulgherii o folosesc pentru ca sertarele să se tragă lin. Am râs.

— Păcătosule! Credeam că te ocupi cu ceva palpitant.

— Au revoir, prietene. Am șters-o! Pa!

Închise ușa. Zâmbind, pe jumătate amuzat, pe jumătate serios, i-am luat haina și peria.

A doua zi de dimineață, neprimind nici o veste de la Poirot, m-am dus să mă plimb, m-am întâlnit cu niște vechi prieteni și am luat prânzul cu ei la hotel. După-amiază, am plecat cu mașina. O pană de cauciuc a făcut să întârziem, așa că era trecut de ora opt, când m-am întors la Grand Metropolitan.

Primul de care am dat a fost Poirot, care arăta și mai mic ca de obicei, strivit între Opalseni, dar radiind de satisfacție.

— Mon ami Hastings! Strigă și se repezi să-mi iasă în întâmpinare. Îmbrățișează-mă, prietene, totul a mers de minune!

Din fericire, îmbrățișarea a fost doar de formă – de nimic nu poți fi sigur cu Poirot.

— Vrei să spui... am început.

— Extraordinar, cum îți zic! Se avântă doamna Opalsen, zâmbind cu toate rotunjimile feței sale. Nu ți-am spus eu, Ed, că dacă el nu-mi găsește perlele, atunci nimeni altcineva nu e în stare?

— Așa e, dragă, așa e! Ai avut dreptate!

M-am uitat, fără să pricep o iotă, la Poirot și el mă lămuri:

— Prietenul meu Hastings e cu totul dezorientat. Ia loc și am să-ți povestesc toată afacerea, care s-a sfârșit într-un mod cu totul fericit.

— S-a sfârșit?

— Bineînțeles. Au fost arestați.

— Cine?

— Camerista și cameristul, parbleu! Nu bănuiai? Nici după ce am făcut aluzie la piatra de Briançon?

— Ai spus că tâmplarii o folosesc.

— Sigur că da... pentru ca sertarele să se deschidă ca unse. Cineva a dorit ca sertarul să iasă și să intre fără zgomot. Cine putea fi? Clar că numai camerista. Planul a fost atât de ingenios încât n-a bătut deloc la ochi... nici chiar lui Hercule Poirot.

Ascultați, cum s-au petrecut lucrurile. Cameristul aștepta în odaia de alături. Franțuzaica părăsește camera. Iute ca argintul viu, camerista deschide sertarul, scoate caseta cu bijuterii și, trăgând zăvorul i-o dă celui din încăperea alăturată. Acesta o deschide liniștit cu dublura cheii pe care și-a făcut-o singur, extrage colierul și așteaptă alt prilej. Célestine iese din nou și... pst...! Într-o secundă, caseta e înapoiată și pusă la locul ei în sertar.

Doamna sosește, descoperă furtul. Camerista cere să fie percheziționată cu un aer cât se poate de indignat și părăsește apartamentul, fără ca vreo bănuială să planeze asupra ei. Imitația de colier, de care făcuseră rost, fusese ascunsă în patul franțuzaicei, în dimineața aceea, de către cameristă... o lovitură de maestru, ăa!

— Dar pentru ce te-ai dus la Londra?

— Îți aduci aminte de cartonaș?

— Da, m-am mirat... și încă mă mir. Mă gândeam...

Am ezitat din delicatețe, uitându-mă la domnul Opalsen. Poirot râde din toată inima.

— Une blague! Pentru a-l prinde pe camerist. Cartonașul avea o suprafață special pregătită pentru... luat amprente. M-am dus direct la Scotland Yard, am întrebat de vechiul nostru prieten, inspectorul Japp, și i-am expus toate faptele. Cum mă

așteptam, amprentele s-au dovedit a fi ale unor hoți de bijuterii bine cunoscuți, care erau „wanted” de mai multă vreme. Japp m-a însoțit aici, i-a arestat și colierul descoperit la camerist. Un duo inteligent, dar fără metodă. Doar nu ți-am spus, Hastings, de vreo treizeci și șase de ori, că fără metodă...

— Numai de treizeci și șase de ori? L-am întrerupt. Dar unde n-au dat dovadă de „metodă”?

— Mon ami, e un plan bun să pretinzi că ești cameristă sau camerist... dar nu trebuie să-ți neglijezi obligațiile de serviciu. N-au șters praful într-o cameră neocupată și, de aceea, atunci când omul a așezat caseta de bijuterii pe măsuta de lângă ușa care comunica cu încăperea doamnei, aceasta a lăsat o urmă pătrată...

— Îmi amintesc! Am exclamat.

— Mai înainte nu eram convins. Atunci... am știut!

S-a așternut tăcerea.

— Mi-am recăpătat perlele, rosti doamna Opalsen, în genul unui cor grecesc.

— Da, am zis, mi s-a făcut foame.

Poirot m-a însoțit.

— Ți s-ar cuveni toate onorurile ție, i-am sugerat.

— Pas du tout, răspunse liniștit Poirot. Japp și inspectorul local își vor împărți laurii. Dar... se bătu pe buzunar... am un cec de la domnul Opalsen și, ce spui prietene? Weekendul ăsta nu s-a desfășurat conform planului. Ce-ai zice să mai venim aici, săptămâna viitoare... pe cheltuiala mea, de data aceasta?

SFÂRȘIT